06/06/2020

«Η Χριστοποίηση του Ανθρώπου προβολή της Σαρκώσεως»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως

Διαβάστε το κήρυγμα που θα αναγνωστεί στους **Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως,** αύριο το πρωί, κατά την Κυριακή της Πεντηκοστής (7 Ιουνίου 2020), γραμμένο από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη **Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως κ. Αθηναγόρα.**

«Ἐὰν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω.
Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ
ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος»

Τὸ θεῖο αὐτό κάλεσμα γιά τήν λήψη του ζῶντος ὕδατος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς τό ἀπευθύνει πρὸς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ.

Μέσα στὸν Παράδεισο προσκάλεσε τὸν προπάτορα ὅλων μας δίνοντάς του τὴ δυνατότητα νὰ διατραφεῖ «ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ», ἀποτρέποντάς τον ὅμως ἀπό τὴ βρώση τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ

τοῦ κακοῦ.

Ὁ παλαιός Ἀδάμ ἀμέλησε τὴ θεία πρόσκληση καὶ ξέπεσε στὴ θνητότητα, ἐξόριστος στὴ γῆ. Στερήθηκε ἔτσι τούς χυμούς τοῦ παραδείσιου δένδρου τῆς ζωῆς. «Ἦταν – κατά τὸν Ιωάννη τόν Δαμασκηνό – δένδρο μὲ ζωοπάροχο ἐνέργεια καὶ φαγώσιμο μόνον ἀπὸ τοὺς ἀπαλλαγμένους ἀπό τὴ θνητότητα» μὲ τὸ ὁποῖο θὰ «ἀπολάμβαναν τὸν μοναδικὸ γλυκύτατο καρπό του, δηλαδή, τὴν θεωρία τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ οἱ τρεφόμενοι μὲ αὐτὴν. Διότι ἡ γλυκύτητα τῆς Θείας Κοινωνίας θὰ τοὺς μετέδιδε ζωή ἀθάνατο. Ὁ Θεὸς τὸ ὀνόμασε “πᾶν ξύλον”, διότι ὁ ἴδιος εἶναι τὸ πᾶν, ποὺ μέσα στὴν ὕπαρξή Του καὶ μὲ τὴ δημιουργικὴ Του δύναμη συστάθηκαν τὰ πάντα».

Καὶ νὰ, ποὺ σήμερα ἔρχεται ὁ Δημιουργός Θεός, ὁ νέος Ἀδάμ, στὸ μεταίχμιο δύο Πεντηκοστῶν γιὰ νὰ ἀνανεώσει τὸ παλαιό ἐκεῖνο κάλεσμα γιὰ τὴν αἰώνιο ζωή τὴν ἀπαλλαγμένη ἀπό τὸ θάνατο.

Κατά τὴν πρώτη Πεντηκοστή, αὐτή τῶν Ἑβραίων ἑορταζόταν ἡ εἴσοδός τους στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Στή διάρκεια τῆς γιορτῆς αὐτῆς ζήτησε ὁ Κύριος ἀπό τοὺς ἀκροατές Του νὰ ἔρθουν πρὸς Αὐτόν γιά να ξεδιψάσουν πνευματικά, ἐπιδιώκοντας νὰ ἀνεβάσει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά τους σὲ ὑψηλότερα νοήματα καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξει τὴν νέα Πεντηκοστή, τὴν ὁποία πανηγυρίζουμε κατά τὴν σημερινή Κυριακή, μετὰ τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψή Του στοὺς Οὐρανούς. Σήμερα κατέρχεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο γεμίζοντας μὲ χαρίσματα ὁλόκληρη τὴν Ἐκκλησία, ξεδιψώντας καὶ ἀνακαινίζοντας τὸ ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο μὲ τὴν «βρώση» καὶ τὴν «πόση» τῆς Θείας Κοινωνίας «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Μετά τὴν πτώση μας στον Παράδεισο ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιδρᾶ ἐξωτερικά πρὸς τὴ φύση μας. Τὸ Πνεῦμα, ποὺ λαλεῖ διὰ τῶν προφητῶν, φωτίζει τήν διάνοιά τους ἔξωθεν, «ἐπί πᾶσαν σάρκα ἐκχέεται» ἀκούσαμε σήμερα στόν κανόνα τῆς ἑορτῆς. Μοιάζει μὲ τὴν ἐφαπτομένη ἑνός κύκλου, ἡ ὁποία δὲν εἰσχωρεῖ μέσα σὲ αὐτόν τὸν κύκλο. Διότι ἡ ἁμαρτία ἔκανε τὴν ἀνθρώπινη φύση ἀνίκανη νὰ μπορεῖ νὰ δεχθεῖ μέσα της τὴ Θεία Ἐνέργεια. Κατά τὴν Βάπτιση τοῦ Κυρίου «ἐν εἴδει περιστερᾶς» τίθεται πάνω από τὴν ἀναμάρτητη ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, τὴν πληροῖ. Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς γίνεται πλέον ἐνεργό ἐκ τῶν ἔνδον στὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὁποία καθαρίζει, φωτίζει καὶ τελειοποιεῖ.

«Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου – θὰ πεῖ ὁ Παῦλος Εὐδοκίμωφ – τερματίζει τὴν καθοδική κίνηση τῶν πράξεων τοῦ Θεοῦ: ἀπό τὸν Πατέρα διὰ τοῦ Υἱοῦ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀντίθετα ἡ ἄνοδος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ οἰκονομία τῆς σωτηρίας, ἀκολουθεῖ ἀντίστροφη τάξη: ἀπό τὸ Ἅγιο Πνεῦμα διὰ τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα». Μόνο ὁ Θεός Χριστός μᾶς κάνει γνωστό τὸ Θεό Πατέρα καὶ μόνο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ἑνώνει μὲ τὸν Υἱό καὶ δι’ αὐτοῦ μὲ τὸν Πατέρα.

Θά γράψει ὁ μαθητής ὅν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, δηλαδή ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «ὁ ἑωρακώς ἐμέ (τόν Χριστό δηλαδή), ἑώρακε τόν Πατέρα καί ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, πιστεύει εἰς τόν πέμψαντά με» καί στή συνέχεια «πέμψω ὑμῖν ἄλλον Παράκλητον, τό Πνεῦμα τὴς ἀληθείας, ὅ παρά τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται», ὁ ὁποῖος «ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καί ἀναγγελεῖ ὑμῖν». Ὁ Χριστός μᾶς μιλάει γιά τόν Θεό Πατέρα Του καί Πατέρα μας καί τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς δωρίζει αὐτή τήν γνώση πού ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου κοινοποίησε στήν ἀνθρωπότητα καί μᾶς ὁδηγεῖ μέ ἀσφάλεια «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν».

Ἔτσι ἡ χριστοποίηση τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι μίμηση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ προβολὴ μέσα στὸν ἄνθρωπο τῆς ἴδιας τῆς Σαρκώσεως, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται καὶ συνεχίζεται μὲ τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Κοινωνοῦμε τὸν Χριστό, ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστός κοινωνεῖ ἐμᾶς. Ὁ Θεὸς σαρκοῦται μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ ὁ ἄνθρωπος πνευματοῦται μέσα στὸ Θεό.

Τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας γιὰ αἰώνιο ζωή τὴν ἐπαναλαμβάνει ὁ Κύριος καὶ σὲ ἄλλες στιγμές τῆς δημοσίας δράσεώς Του. Ἔτσι ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀκροατές Του λέγει: «ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς». Διότι ἡ Σάρκα μου εἶναι ἀληθινή βρώση καὶ τὸ αἷμα μου ἀληθινή πόση. Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο πάλι λέγει: «ὁ τρώγων με ζήσεται». Συνεπῶς τὸ δέντρο τῆς ζωῆς στὴν Καινή Διαθήκη εἶναι πλέον τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν εἶναι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τύπος τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ – δηλαδή σύμβολα – μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου θεωμένο, ἐπειδή εἶπε ὁ ἴδιος «τοῦτο μού ἐστι», ὄχι τύπος, ἀλλὰ «τὸ Σῶμα», καὶ ὄχι τύπος τοῦ αἵματος, ἀλλὰ «τὸ Αἷμα».

Ὅλα ὅσα ἐποίησε ὁ Θεός ἀπ’ ἀρχῆς τὰ δημιούργησε μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι καί τώρα στή Θεία Λειτουργία ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πραγματοποιεῖ τὰ ὑπερφυσικά, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσει, παρά μόνο ἡ πίστη.

Ὅπως στὸν Εὐαγγελισμό στὸ λογικό ἐρώτημα τῆς Θεοτόκου: «πῶς θὰ γίνει αὐτό,

ἀφοῦ δὲν γνωριζω ἄνδρα;» ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀπάντησε: «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι» καὶ πραγματοποιήθηκε τὸ ὑπερφυσικό, ἡ προαιώνιος βουλή τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ τώρα στὸ μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας τὸ ἴδιο Ἅγιο Πνεῦμα μεταβάλλει τὸ φυσικό: τὰ προσφερόμενα δῶρα – τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο – στὸ ὑπερφυσικό: στὸ Τίμιο Σῶμα καὶ στὸ Ἄχραντο Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ φιλεύσπλαχνος Θεός διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δώρισε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του στὴν Ἐκκλησία, σέ μᾶς «ἕως ἄν ἔλθῃ», μέχρι δηλαδή τὸν ἐρχομό Του κατά τὴ Δευτέρα Του Παρουσία. Αὐτό παραδόθηκε στὸ Μυστικό Δεῖπνο καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Γι΄ αὐτό καὶ «τὸ μελιζόμενον καὶ μὴ διαιρούμενον», ἡ δωρεά αὐτή, τὴν ὁποία λάβαμε μέσα ἀπό τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἱερά Παράδοσή της, εἶναι ἀδιαπραγμάτευτη καὶ προσερχόμαστε πρὸς αὐτήν «μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης», χωρίς ἀτέρμονες παραφιλολογίες, ἀναλύσεις καὶ ὀρθολογιστικὴ ἐπιχειρηματολογία.

Ἐκεῖνο, ποὺ χρειάζεται νὰ κατανοήσουμε εἶναι ἡ διαφορετικότητα τῆς ἔννοιας τῆς Ἐκκλησίας, τῆς συνάξεως δηλαδή, ἀπό αὐτό τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ταυτίζονται. Καὶ ἡ ἀπαγόρευση τῆς συνάξεως – ἐν ἡμέραις πανδημίας – οὐσιαστικά δὲν προσβάλλει τὴ Θεία Κοινωνία, ὅπως πολλοὶ λανθασμένα προσπάθησαν νὰ ἑρμηνεύσουν, ἀλλά ἐμποδίζει ἁπλά, τὴ συγκέντρωση τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού ὄφειλαν να ἐπιδείξουν τήν πρός ἀλλήλους ἀγάπη, ἐπειδή «μείζων πάντων ἡ ἀγάπη» καί νά θυσιασθοῦν γιά τούς συνανθρώπους τους ὅπως ὁ Χριστός «θῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ ὑπέρ τῶν φίλων αὐτοῦ», δεδομένου μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παροδική καὶ ὄχι μόνιμη ἀπαγόρευση.

Ὡς Ποιμένες πνευματικοί τοῦ λογικοῦ ποιμνίου, συμπάσχουμε ὅλοι μας μὲ τὸ γεγονός. Γι΄ αὐτό καὶ συσταυρωνόμαστε μαζί σας στὴν πρόσκαιρη αὐτή ἀποχή ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ λατρευτικὴ μας ζωή. Τώρα, ὅμως ποὺ τὰ πράγματα ἐπανέρχονται σιγά σιγά στὴ λεγόμενη κανονικότητα χαιρόμαστε ὅλοι μας σύσσωμοι, ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Εὔχομαι πρὸς ὅλους σας καὶ τὶς οἰκογένειές σας νὰ μετέχουμε «μετά φόβου καὶ τρόμου» καὶ μὲ ἀτελεύτητη χαρά, τοῦ ἀληθινοῦ δένδρου τῆς ζωῆς, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε διὰ τοῦ Παρακλήτου, τὴν αἰώνιο ζωή.

Μετά ἑορτίων πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ο ΙΛΙΟΥ, ΑΧΑΡΝΩΝ & ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ